

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 16597

гр. София, 12.09.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 12.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **4921** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

На 14.08.2024 г. е постъпила е молба от „ВИТАМАГ“ ЕООД, чрез процесуалния представител, с искане за изменение на разноските, присъдени с постановеното по делото Решение № 12840 от 25.07.2024 г., чрез намаляване на присъденото в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение. Според молителя същото не отговаря на фактическата и правна сложност на делото, като моли да се вземе предвид практиката на СЕС относно присъждането на разноски за юрисконсулт.

Противната страна директор на Дирекция „ОДОП“ С. е представила отговор по реда на чл.248, ал.2 ГПК от 09.09.2024 г. с искане за оставяне на молбата без уважение.

Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на страните, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо- в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Претенцията за изменение на решението в частта за разноските е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С Решение № 12840 от 25.07.2024 г., постановено по адм.д. №4921/2024 г. по описа на АССГ, е отхвърлена жалбата на „ВитаМаг България“ ООД, ЕИК-[ЕИК] срещу Ревизионен акт № Р-22220423003761-091-001/08.01.2024 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № Р-22220424039428-003-001/08.03.2024 г., издадени от И. М. Р.- орган, възложил ревизията и Б. М. Я.- ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 450/04.04.2024 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно

управление на Национална агенция по приходите, с който е ангажирана отговорността на дружеството по реда на чл. 177 от Закона за данъка върху добавената стойност за задължения за данък върху добавената стойност на „ВИТА МИКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], за данъчни периоди м. 07.2021 г. и м. 10.2022 г. в размер на 306 309.72 лева главница и 60 205.51 лв. лихви. Със същия съдебен акт е осъдено дружеството „ВитаМаг България“ ООД, ЕИК-[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 19 310.61 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по делото.

В пледоорията по съществото на спора жалбоподателят, чрез адв. Ж. претендира разноски, съгласно списък. Не е направено възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултското възнаграждение.

При тези фактически данни, настоящият състав съобрази разясненията на СЕС, съдържащи се в решението по дело С-438/22, според които: "Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.", а т. 3 от него разяснява, че "Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги." Следващото от т. 3 на цитираното решение на СЕС задължение за националният съд да откаже да приложи националната правна уредба, определяща минималните размери на адвокатските възнаграждения, дори когато те отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги, не ограничава правомощието на съда да ползва тези цени /на висшия орган на съсловната организация/ като критерий и коректив на уговореното и платено или дължимото без да е платено /при осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство/ възнаграждение, представляващо част от отговорността за разноски и то при отчитане на действителната фактическа и правна сложност на делото /арг. от чл. 78, ал. 5 ГПК/. Определянето на част от възможната пазарна цена на правната помощ съобразно критериите на чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК във вр. с чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да е съобразено с процесуалната активност на пълномощника на касатора и процесуалната му роля, с конкретната фактическа и правна сложност на делото.

Несъмнено решенията на Съда на ЕС по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК, поради което съдът приема, че посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения, а отгук и следващите се размери на юрисконсултски възнаграждения, могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Следователно същите подлежат на преценка от съда с оглед

вида на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, както и количеството на извършената работа, и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Според националната процесуална норма на чл.78, ал.5 ГПК субсидиарно приложима на основание чл.144 АПК обаче, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Т.е. законодателят е заложил императивното изискване за процесуална активност на страната по делото да претендира намаляване на размера на адвокатското възнаграждение /в случая юрисконсултско/, дължимо като разноски. В процесния случай от страна на жалбоподателя не е направено възражение за прекомерност до приключване на устните състезания, каквото е изискването в националния процесуален закон /ГПК/, поради което съдът не следва да преценява размера на юрисконсултското възнаграждение с оглед Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22.

Предвид изложеното не са налице основания за изменение на постановеното по делото решение, в частта за разноските, поради което искането следва да се отхвърли, като неоснователно.

Мотивиран от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на ВИТАМАГ“ ЕООД, за изменение на Решение № 12840 от 25.07.2024 г. по адм.д. №4921/2024 г. по описа на Административен съд София- град, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: